

Forfjellen mellem de to Affattelser ligger saaledes væsentlig i, om der skal udtales Anerkendelse eller ikke.

Udvalget formener, at saaledes som Forholdene nu stille sig, vil Landstinget neppe tillægge dette Spørgsmaal nogen synderlig Betydning. Den Minister, til hvem Henvendelsen var rettet, er jo senere aftraadt; den nuværende Marineminister har erklæret i Folkethinget, at han med stor Sindsro kan finde sig i at modtage Udtalelsen i den Form, den der har modtaget. Ordføreren for Folkethingets Statsrevisionsudvalg har udtalt, „at man tværtimod i høj Grad anerkjender den Maade, hvorpaa vedkommende Marineminister har taget sig af denne Sag“ (tilstanden paa Bærftet), og hvad der maaske er det Væsentligste, den Marineministeriet af Landstinget ydede Anerkendelse maa betragtes som modtagen i det Dieblit, da den var given, saa at der ikke ligger nogen Vægt paa Gjentagelsen. Udvalget skal derfor anbefale at vedtage det 4de Indstillingspunkt, som det er foreslaaet af Statsrevisionen og vedtaget af Folkethinget.

Sluttelig skal Udvalget fremhæve, at i selve Hovedindstillingen er Udtrykket: „Rigsdagen frasiger sig herved Ret til at gjøre Ansvar gjældende“ forandret i Folkethinget til: „Rigsdagen godkjender herved Regnskabet.“

Udvalget har undersøgt, hvorledes det i de senere Aar benyttede Udtryk er fremstaaet og kan i saa Henseende møde følgende:

Spørgsmaalet om at forlade det af Rigsdagen oprindelig benyttede Udtryk „Decharge“ blev rejst i Samlingen 1862—63 i Folkethinget, hvor der blev foreslaaet at forandre „meddele . . . Decharge“ til: „godkjender Rigsdagen saaledes for sit Vedkommende“. Da imidlertid Statsrevisionens Betænkning (for 1860—61) først havde været til Behandling i Landstinget, og altsaa skulde have været sendt tilbage dertil, hvis Ændringen maatte være bleven vedtagen, toges Ændringsforslaget tilbage.

I Samlingen 1863—64 foreslaar Udvalgets Flertal i Landstinget, hvor Betænkningen [for 1861—62] først var til Behandling, principalt at forandre „meddele Rigsdagen saaledes for sit

Vedkommende Decharge for“ til: „godkjendes“, og subsidiært at ændre det til: „godkjender Rigsdagen saaledes for sit Vedkommende Afslæggelsen af“. Begge Forslag forfæstedes henholdsvis med 20 mod 18 og 19 mod 19 Stemmer.

I Samlingen 1864—65, hvor Sagen først var for i Folkethinget, yttres dets Udvalgs Ordfører, at Grunden til den nye nævnte Forfættelse „maaske ogsaa var den, at den foreslaaede Form i og for sig var mindre rigtig“, og Udvalget tilraader at vedtage Udtrykket: „frasiger Rigsdagen sig ethvert Krav paa Ansvar“. Landstingsudvalget tiltræder Indstillingen med den Meditationsforandring, at Ordet „ethvert“ bortfalder, men Sagen kom ikke til Behandling i Thinget.

I Samlingen 1865—66. vedtog derimod Landstinget det nævnte Forslag enstemmig med 34 Stemmer, saaledes at Udtrykket i Hovedindstillingen altsaa blev: „frasiger Rigsdagen sig Krav paa Ansvar“. Folkethingets Udvalg tiltræder denne Form, og selve Folkethinget vedtager den derefter enstemmig med 78 Stemmer.

Endelig foreslaar i Samlingen 1866—67 Landstingets Udvalg at forandre Udtrykket til: „Rigsdagen frasiger sig herved Ret til at gjøre Ansvar gjældende“, en Forandring, som Ordføreren motiverer ved, „at den i alt Væsentligt er stemmende med de Beslutninger, som tidligere ere tagne af Rigsdagen“, og som derefter blev vedtagen uden Diskussion saavel af Landstinget som senere af Folkethinget.

Det vil altsaa ses, at det Udtryk, som nu i en lang Række uanfægtet har været benyttet af begge Rigsdagens Afdelinger, først er kommen tilfæde efter langvarige Overveielser. Udvalget finder ingen Grund til at forlade, hvad der har fundet enstemmig og gjentagen Tilslutning af begge Thing, end mindre til at ombytte det med et Udtryk, der i sin Tid er forfættet af Landstinget, og som heller ikke da fandt Understøttelse af Folkethinget.

I Henshold til Ovenstaaende tillader Udvalget sig at fremsætte følgende Forslag til Beslutning: